

האשה שנתארמלה

פרק שני כתובות

כו.

עין משפט נר מצוה

הורגנה. דמדעת וכיון דהגיע זמן ולא נפדית הרי היא של עובדי כוכבים דביניהם משום הכי צענין עדים מעידין אותה שלא נסתרה: **נחבשה.** דלדינה נחלטת להם לא צענין עדים הואיל ועל ידי ממון הוא: **ואיכא דרמי לה מרמא.** לא מתני לה להא דרב שמואל בר

רבי יצחק אפירוסא דמתמינתין בלשון לא שנו אלא רמי מירמא מתמינתין וברייתא אהדדי ועלה שני רב שמואל חילוק צין יד ישראל תקיפה ליד העובדי כוכבים תקיפה: **הני נשי דגנבי.** שצעליהן ניתלין ודרך המלכות להפקיר ציתם ונשיהן: **צן דונאי.** רולא היה ולעור שמו כדאמרינן **צף עגלה ערופה** (סוטה מו.). אצל נשי דגנבי הגונבים ממון לא מפקרי: **מתני' נכוס.** מלור מתרגמינן נכוסות (דברים ס): **פסולות.** אסורות לבעליהן דלשת כהן אסורה בלוס: **גב' בלש.** חיל. על שם שמתפסים כל המתמונים: **לצעול** יש פנאי. דתקיף להו ירבייהו: **רבי יצחק צן אלעור אמה.** אף בצעילה פעמים שהן מותרות: **נכוס של אוסה מלכות.** אינו רואה להשחית את צני העיר וכדכונש עיר הסמוך לממשלתו שומרה והיא לו למס עובד: **משמרות.** מקום מעמד השומרים שהעמיד המלך שלא יחבל אדם בצנעי העיר: **דמהדר למאן נו'.** שמו קול בהשכל איש רך עליהם ולכזים ואוחים וזעקין: **וגוואל.** מקלות וקיסמין להכשל בהן: **ולא קשיא ליה מידי.** לא חייש למיעקף איניש יחידה ולצעול הואיל ואין הדבר הפקר: **ומאי שנה משני צעילין.** דכיון דבא לשאל עליו ועל חבירו אמר רבי יוסי טמאין הכא נמי לכולהו שריין כי הדדי: **אחד טמא.** שיש בו קצרות מפסיק כל רחבו ואין ידוע אחרו הטמא אצל כל ממוזקים באלה מהן: **ועשה טהרות.** נגע צטהרות: **טהורים.** דכל חד כי אתי לקמן תלין ליה למימר צטהרות הך דהוה ליה ספק טומאה צרה וספיקו טהור: **טמאין.** דהיינו נימא ליה טהורים אחת חד מינייהו ודאי צטמא אלו: **צנא אחס.** צנו לשאל צנת אחת: **הכא נמי צנו** ור' יהודה ור' יוסי הלכה כר' יוסי: **מה**

כאן בכרכום של אותה מלכות. פי' שיושצין צטח לפי שאין אחרת מלכות ויש פנאי לנסך ולצעול אצל בלשם של מלכות אחרת שאימת מלכות צדאו בצבולה עליהם אין להן פנאי וכן פי' ר"ח ור"ת וכן מוכח צירושלמי ופרין כרכום של אותה מלכות אי אפשר ליה ערקא חדא מינייהו והוה לן למשרינהו לכולהו ולמיטלי לקולא דצצויה הקילו כדאמרינן צצמוך אס יש מחבואה אחת מלל על כל הכהנות כולן אע"ג דמספקא לן בלדיה מחזקת אלא אחת הכא פשיטא לן דשרו דהתם לא ודאי נחבשת אצל הכא ודאי ערקא ולפי' הקונטרס קשה טוצא חדא דפרין נתלי לחומרא וגבי מחבואה תלין לקולא ועוד דמה מתרין דמהדר למתא כו' ואין אדם נכנס לשם והא קתני בלשם שנכנסה לעיר ועוד כיון דלשהיא דע"ז פריך הוה ליה למימר אי אפשר ליה ערק חד מינייהו ונסך ועוד דהתם מפרש טעמא לפי שאין פנאי לנסך ולית ליה טעמא לפי שאין כרכום של אותה מלכות רואה להשחית את בני העיר [ועוד ואי שנה שנת מלחמה משעת שלוס] ויש לישב לפי שרית הקונטרס דרבי יצחק צן אלעור לא אתי לשנוי מתני' אהיה דע"ז אלא אית ליה שנייה דרב מרי ומתמינתין דהתם נמי צצרכום של מלכות אחרת ולא בא אלא לפרוסי מתמינתין וכן משמע צצרכא דע"ז (דף עב.). דפרין התם מתמינתין דהכא אמתמינתין דלשם ולא מייתי התם דרבי יצחק: **והלך באחד מהם ועשה טהרות.** להכי נקט ועשה טהרות ללענין האדם אלו מוקיים שיהא לבעול ולהוות פן יצואו ליה טומאה ודאי אס יגעו שניהם צצרכא אחד לכך אומר להו זילו צצילו דהא נהרא מינייהו ועוד דמשום דהך דרבי יצחק א"י ספא הוה ועבל טהור ועבד צצני ועשה טהרות הרי אלו טהורות ואס קיימות הראשונים אלו ואלו תלויות ואס לא טהר צצניתם הראשונות תלויות והשניות ישרושו: **ואם נשאל זה בפני עצמו וזה** שאלם אדם אדם דלס כן ואלל ודאי טומאה אחת אמרינן צצבעות צצ"ד (דף יט.). הלך צצאשון ולא נכנס צצני ונכנס חייז דטמא הוה ממה נפשך: **בבא** לישאל עריו וע"ה חבירו. אין לפרש צצא לישאל צצת אחת דהתם מודו כולי עלמא דטמאות מכל שכן צצאו לישאל שניהם צצת אחת אלא מייתי ששאל על ענמו וטהרו וחס"כ צצא לישאל על חבירו דמר מדמי ליה לצת אחת כיון ששאל על שניהם צצמעמד אחד ומר מדמי ליה ליה אחר זה כיון שטיהרוהו קודם והכא נמי כיון דשרו לכולהו כצת אחת דמי אף על פי שאין צצא לפנינו אלא על אחת מי' והדבר ידוע לכל שהרבה כהנות מי' והוי חלילו צצא לישאל על כולם צצת אחת והכא מודו כ"ע וצתנס דחק צצקונטרס לפרש כר' יוסי: **ל**

הורגנה לא היה אפילו נחבשה (ומעשה שהיה כך היה איכא דאמרי אמר רבא אף אנן נמי תנינא) העיד רבי יוסי הכהן ורבי זכריה בן הקצב על בת ישראל שהורגנה באשקלון וריחקהו בני משפחתה ועדיה מעידים עליה שלא נסתרה ושלא נטמאה ואמרו חכמים אם אתם מאמינים שהורגנה האמינו שלא נסתרה ושלא נטמאה ואם אין אתם מאמינים שלא נסתרה ושלא נטמאה אל תאמינו שהורגנה והא אשקלון דעל ידי ממון הוה וטעמא דעדים מעידין אותה הא אין עדים מעידין אותה לא מאי לאו לא שנה הורגנה ולא שנה נחבשה לא הורגנה שאני איכא דרמי לה מירמא תנן על ידי ממון מותרת לבעלה ורמינהו העיד רבי יוסי כו' והא אשקלון דע"ז ממון וקתני טעמא דעדים מעידים אותה הא אין עדים מעידין אותה לא ומשני אמר רב שמואל בר רב יצחק לא קשיא כאן שיד ישראל תקיפה על עובדי כוכבים כאן שיד עובדי כוכבים תקיפה על עצמן: על ידי נפשות אסורה וכו': אמר רב כגון (ו) נשי גנבי ולוי אמר אגון אשתו של בן דונאי אמר חזקיה והוא שנגמר דינן להריגה ורבי יוחנן אמר אע"פ שלא נגמר דינן להריגה: **מתני'** עיר שכבשוה כרכום כל כהנות שנמצאו בתוכה פסולות ואם יש להן עדים אפילו עבד אפי' שפחה הרי אלו נאמנין ואין נאמן אדם על ידי עצמו: **גב' רמינהו** הבלשתי שבאה לעיר בשעת שלום חביות פתוחות אסורות סתומות מותרות בשעת מלחמה אלו ואלו מותרות לפי שאין פנאי לנסך אמר ר"מ לנסך אין פנאי לבעול ולא דיצרא דעבירה תקיף מין נסך ר"י בן אלעזר משמיה דחזקי אמר כאן בכרכום של אותה מלכות אינן יראים ויש להם פנאי לבעול ולנסך. אבל של מלכות אחרת יראים [שמאן] יבוא לא לבעול ולא לנסך. א"י אידי ב"א אר"י ב"א אס שם מחבואה א' [מצלת] על כל הכהנות ומותרות כלן: בעי ר"י אס אינה מחזקת אלא א' מהן מהו. מי אמרינן כל חדא וחדא היינו האי א"י לא אמרינן ולא

הגהות הב"ח
(א) גב' מון הני נשי דגנבי: (ב) גב' בלש. חיל. על שם שמתפסים כל המתמונים: לצעול יש פנאי. דתקיף להו ירבייהו: רבי יצחק צן אלעור אמה. אף בצעילה פעמים שהן מותרות: נכוס של אוסה מלכות. אינו רואה להשחית את צני העיר וכדכונש עיר הסמוך לממשלתו שומרה והיא לו למס עובד: משמרות. מקום מעמד השומרים שהעמיד המלך שלא יחבל אדם בצנעי העיר: דמהדר למאן נו'. שמו קול בהשכל איש רך עליהם ולכזים ואוחים וזעקין: וגוואל. מקלות וקיסמין להכשל בהן: ולא קשיא ליה מידי. לא חייש למיעקף איניש יחידה ולצעול הואיל ואין הדבר הפקר: ומאי שנה משני צעילין. דכיון דבא לשאל עליו ועל חבירו אמר רבי יוסי טמאין הכא נמי לכולהו שריין כי הדדי: אחד טמא. שיש בו קצרות מפסיק כל רחבו ואין ידוע אחרו הטמא אצל כל ממוזקים באלה מהן: ועשה טהרות. נגע צטהרות: טהורים. דכל חד כי אתי לקמן תלין ליה למימר צטהרות הך דהוה ליה ספק טומאה צרה וספיקו טהור: טמאין. דהיינו נימא ליה טהורים אחת חד מינייהו ודאי צטמא אלו: צנא אחס. צנו לשאל צנת אחת: הכא נמי צנו ור' יהודה ור' יוסי הלכה כר' יוסי: מה

כל כהנות שנמצאו בתוכה פסולות לבעליהן דלשת כהן אסורה אף בצנא, אצל אשת ישראל לא (ע"ז ע"ה.). בלשתי. חילות גיבס הצא לעיר. על שם שמתפסים ובלושי את העיר קרי לה צולט (שבת א"ה.) על שם שמתפסים וחותרים קרי להו צולט דמתמרגמינן ויחס וצולט (ע"ז ע"ה.) שמתפסת חיל שמתפסין ויחזין (נדה ג'.) בשעת שלום. כגון שהוא של אותה מלכות (שבת א"ה.) לנסך אין פנאי. דלר' הניסוך לא תקיף ליה וטורדין צצמלחמה (ע"ז ע"ה.) אחד טמא. קצר מוטל בו להכות וממלא את כולו ואין עובד בו שלא יחלה (פסחים י"ג.) ועשה טהרות. נגע צטהרות. נגע חבירו אחר כך (שם.) ובא חבירו והלך בשני. ויענין סן שצצנין שיהך זה לא הך זה, דהשתא ודאי אחד מהן טמא (שם.) אם נשאל זה בפני עצמו. אס נשאלו כל אחד לחסם ספקו צצני ענמו, טהור, ואס צצאו צצת אחת. הואיל ובהוראה אחת יש לו למר טמאין לומר שטורי, אי אפשר לומר לכן טהורים אחס. שהי האחד ודאי טמא (שם.)

אמר רבי לוי יבגין דמהדר לה למתא שושילתא וכלבא וגוואו אמר רבי אבא בר זבדא פליגי בה רבי יהודה נשיאה ורבנן חד אמר כאן בכרכום של אותה מלכות כאן בכרכום של מלכות אחרת ולא קשיא ליה ולא מידי וחד קשיא ליה כל הני ומשני כגון דמהדר ליה למתא שושילתא וכלבא וגוואו ואוואו אמר רב אבין אמר ר' יצחק בר אשיאן אים יש שם מחבואה אחת מצלת על הכהנות כולן בעי רבי ירמיה אינה מחזקת אלא אחת מהו מי אמרינן ככל חדא וחדא היינו הא או דלמא לא אמרינן ומאי שנה משני שביבלין אחד טמא ואחד טהור והלך באחד מהן ועשה טהרות ובא חבירו והלך בשני ועשה טהרות רבי יהודה אומר אם נשאל זה בפני עצמו וזה בפני עצמו טהורות שניהם כאחת טמאות ר' יוסי אומר בין כך ובין כך טמאין ואמר רבא ואיתימא ר' יוחנן בבבא אחת דברי הכל טמאין בזה אחר זה דברי הכל טהורים לא נחלקו אלא בבא לישאל עליו ועל חבירו מר מדמי ליה לבבת אחת ומר מדמי ליה לבזה אחר זה והכא נמי כיון דשרי להו לכולהו כצת אחת דמי הכי השתא התם ודאי איכא טומאה מי יימר דאיטמי בעי רב אשי אמרה לא נחבאתי

קב א ב מיי פ"ח מהל' אסורי ביאה הלכה ל' טו"ע א"ה"ע פ"ח ז' סעיף יא צבג"ה: קב ג מיי פ"ח מהל' א"צ הלכה כו טור ש"ע סס סעיף י' קד ד מיי שם הל' טו טו"ע"ע סס סעיף א': קה ה מיי פ"ח מהל' מאכלות אסורות הלכה כו סמ לאין קמח טו"ע"ע י"ד ס' קצט סעיף י': קו ו ז ה ט מיי פ"ח מהל' אסורי ביאה הלכה כו סמ כט טו"ע"ע א"ה"ע ס' ז סעיף י': קז י ב מיי פ"ח מהל' אבות הטומאה הלכה כו: **תוספות ר"ד** ובפקרי לה. ה"ד ע"י נפשות א"ר כגון נשי דגנבי אמר חזקיה והוא שנגמר דינן להריגה פי' שבעליהן נתלו ודרך המלכות להפקיר ספס נשיהם ור"י אמר אעפ"י שלא נגמר דינן להריגה. והל' בחוקיה דהוה רביה ע"י שבעשה ור"י אמר אעפ"י כרכום. פי' חיל הצריים עליה. מצור תרגומו כרכום כל כהנות שבתפסו ספסול' דבעליהן פי' דבחזקת שבעלו קיימו וגוונסה אסורה לכהן ואם יש להן עדים שלא יבעלו אפילו עבד אפילו שפחה הרי אלו נאמנין ואין אדם נאמן על צעמו לא האשה להעיד על צעמה ולא הבעל להעיד על אשתו ורמינהו בלשתי שנסכסה לעיר. פי' חיל נזקקו כן ע"ש שפחשים את כל המתמונות תרגום ויחס ובלש בומן שלום חביות פתוחות אסורות וסתומות מותרות בשעת מלחמה אלו ואלו מותרות לפי שאין פנאי לנסך. אמר ר"מ לנסך אין פנאי לבעול ולא דיצרא דעבירה תקיף מין נסך ר"י בן אלעזר משמיה דחזקי אמר כאן בכרכום של אותה מלכות אינן יראים ויש להם פנאי לבעול ולנסך. אבל של מלכות אחרת יראים [שמאן] יבוא לא לבעול ולא לנסך. א"י אידי ב"א אר"י ב"א אס שם מחבואה א' [מצלת] על כל הכהנות ומותרות כלן: בעי ר"י אס אינה מחזקת אלא א' מהן מהו. מי אמרינן כל חדא וחדא היינו האי א"י לא אמרינן ולא

הגהות הב"ח
(א) גב' מון הני נשי דגנבי: (ב) גב' בלש. חיל. על שם שמתפסים כל המתמונים: לצעול יש פנאי. דתקיף להו ירבייהו: רבי יצחק צן אלעור אמה. אף בצעילה פעמים שהן מותרות: נכוס של אוסה מלכות. אינו רואה להשחית את צני העיר וכדכונש עיר הסמוך לממשלתו שומרה והיא לו למס עובד: משמרות. מקום מעמד השומרים שהעמיד המלך שלא יחבל אדם בצנעי העיר: דמהדר למאן נו'. שמו קול בהשכל איש רך עליהם ולכזים ואוחים וזעקין: וגוואל. מקלות וקיסמין להכשל בהן: ולא קשיא ליה מידי. לא חייש למיעקף איניש יחידה ולצעול הואיל ואין הדבר הפקר: ומאי שנה משני צעילין. דכיון דבא לשאל עליו ועל חבירו אמר רבי יוסי טמאין הכא נמי לכולהו שריין כי הדדי: אחד טמא. שיש בו קצרות מפסיק כל רחבו ואין ידוע אחרו הטמא אצל כל ממוזקים באלה מהן: ועשה טהרות. נגע צטהרות: טהורים. דכל חד כי אתי לקמן תלין ליה למימר צטהרות הך דהוה ליה ספק טומאה צרה וספיקו טהור: טמאין. דהיינו נימא ליה טהורים אחת חד מינייהו ודאי צטמא אלו: צנא אחס. צנו לשאל צנת אחת: הכא נמי צנו ור' יהודה ור' יוסי הלכה כר' יוסי: מה